

GEZOCHT: (VERBINDENDE, DAADKRACHTIGE) BESTUURDERS MET EEN RECHTE RUG

Vluchtelingen verwelkomen in Nederland? Tegen! Voedselhulp bieden in Nederland? Voor! Hulp aan Gaza? Tegen! Soms lijkt het alsof je altijd overal een mening over moet hebben. En staan we vaker tegenover elkaar dan naast elkaar. Dat raakt ook het Rode Kruis. Ik voel het in mijn gesprekken met donateurs, in de media, maar ook op hoger bestuurlijk niveau. Steeds vaker neem ik de tijd om uit te leggen waarom het Rode Kruis niet aan die discussies meedoet. Wij zijn neutraal en helpen iederéén in nood, zonder oordeel.

Dat moeten uitleggen, is niet erg. Als het moet, doe ik het nog honderd keer. Maar het leidt wel af. Het Rode Kruis is steeds vaker onderdeel van verhitte gesprekken over complexe geopolitieke vraagstukken. Liever spreek ik met bestuurders of overheidsfunctionarissen over de randvoorwaarden die wij nodig hebben om ons werk te kunnen doen. Of over wat er nú nodig is om mensen overal ter wereld te helpen.

Ik maak me zorgen om die ontwikkeling. Deze discussies zorgen er namelijk niet voor dat mensen in Gaza toegang krijgen tot medische hulp, dat mensen in Soedan

eindelijk meer eten en medische hulp krijgen. Of dat ouders in Nederland hun kinderen eens een volle broodtrommel mee naar school kunnen geven.

Ik hoop dat we ons in 2025 durven focussen op álle mensen in nood, en minder op onze meningsverschillen daarover. Neem de discussie over de Giro555-actie voor de slachtoffers van het conflict in het Midden-Oosten, vorig jaar. Die kreeg ongelooflijk veel kritiek en als actievoorzitter was ik in het begin vooral bezig met uitleggen waaróm we in actie komen. Mensen voelden constant de noodzaak om uit te leggen dat ze vóór de Palestijnen waren of juist vóór Israël.

Als actievoorzitter aan mij de taak om een rechte rug te houden. Want de actie ging er niet over of je voor of tegen een groep bent of waar je staat in dit conflict. Het ging erover dat mensen die voedsel, water en medische zorg nodig hebben – en heel hard nodig hebben – die hulp krijgen. Dan maakt het niet uit waar je vandaan komt of wat je geloof is. Als hulporganisatie vragen we niet eerst waar je vandaan komt, voordat we je helpen.

Al die kritiek voelt als wantrouwen richting hulporganisaties. En dat raakt mij. Zelfs het Rode Kruis is slachtoffer van desinformatie en nepnieuws. Moet je dat als bestuurder constant bestrijden? Of accepteren dat de wereld in 2025, gedomineerd door sociale media, zo in elkaar steekt?

Dat vind ik moeilijk. Dat komt vooral omdat desinformatie en polarisatie schadelijk is

Voor elk nummer wordt een filosoof, denker, theoloog, antropoloog, dichter of kunstenaar uitgenodigd om het thema van die editie – of juist een alternatief onderwerp – te ‘overpeinzen’. Met hun persoonlijke kijk daarop kunnen zij verdieping bieden en wellicht inspireren tot nieuwe inzichten of een andere blik.

voor onze hulpverlening. Het brengt een risico met zich mee voor onze hulpverleners. Verspreiding van valse informatie ondermijnt namelijk het vertrouwen van mensen in onze hulpverlening. Het kan leiden tot bedreigingen en aanvallen op humanitaire hulpverleners, zowel online als offline.

Met liefde leg ik nog honderd keer uit waarom we mensen helpen. Maar van tijd tot tijd zal ik – ook als neutrale en onpartijdige Rode Kruisbestuurder – ook met de vuist op tafel slaan. Laat ons gewoon ons werk doen. Het Rode Kruis zal altijd hulp verlenen, ook in een gepolariseerde wereld. Ongeacht geloof, nationaliteit, ras, afkomst of politieke mening. Al sinds 1863 is dát de kern van wie wij zijn. In dat jaar werd het Rode Kruis opgericht om ongemoeid en zonder aanzien des persoons hulp te verlenen op het slagveld.

Mensen helpen in de meest moeilijke en zware omstandigheden, dat is waar wij goed in zijn. En het is meer nodig dan ooit tevoren. Want honderdzesentwintig jaar na onze oprichting doen we dat bij meer dan honderdtwintig (!) conflicten wereldwijd. Onze hulpverleners zijn op plekken waar de meeste mensen liever niet komen, van Oekraïne tot Gaza en van Soedan tot Haïti. Aan de frontlinie delen zij voedsel en water uit en bieden ze medische zorg aan mensen die het anders niet overleven.

Willen we dat blijven doen komend jaar, dan hebben we nóg meer bestuurders nodig met

een rechte rug. Die het gesprek aangaan, ook met tegenstanders. De verbinding blijven zoeken, maar ook daadkrachtig zijn wanneer dat nodig is. Want we kunnen tot in den treure bediscussiëren wie wel of geen recht heeft op hulp. Maar daar wordt de wereld geen betere plek van. Iedereen in nood heeft recht op hulp.

Ik hoop die bestuurder te kunnen zijn voor het Rode Kruis, hoe hard de tegenwind ook waait. Met als doel dat hulpverleners hun essentiële werk kunnen doen, in veiligheid en zonder daarom veroordeeld te worden.

Daar kun je toch niet tegen zijn?

Harm Goossens is sinds 2023 algemeen directeur van het Nederlandse Rode Kruis. Hij heeft bijna dertig jaar ervaring in verschillende bedrijven en functies, voornamelijk op het gebied van marketing, verkoop en algemeen management. Voor Unilever werkte hij in Zuid-Afrika, Turkije, Polen, Nederland en Engeland. Hij was onder meer verantwoordelijk voor het duurzaamheidsbeleid van Unilever wereldwijd.

